

Bayer Zsolt: Isten veled!

2020 november 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Bayer Zsolt megható búcsúja Balázs Fecótól...

Tudom, majdnem mindegy, de nekem ez volt a kedvencem:

*„És látsz százezer nagymamát,
Hogy gombolyítja fonalát,
Fakó képek között tipeg kedvesen,
Majd elrepíti az álmot,
S a régi, árnyas sétányon
A némafilmen nevet aprót sikkesen.”*

Mint egy szépen, mívesen, időt nem kímélőn megmunkált rokokó miniatúr. S benne van valahogy a történelmünk nagy része, különösen a Monarchia.

Fiume, a „Corpus Separatum” s Abbázia, ahol nagymamáék még látták a tengert.

Felültél a Gyimesekben a vonatra, pár nap múlva leszálltál Abbáziában, és nem hagytad el a hazádat. Drága Fecó, hát ez is ott van ebben a rokokó képben. Ott van a fakó képeken.

S van ott más is, persze. Ott a fakó képeken a bevonuló nagypapa, az első nagy háború kezdete, ami még mosolygott, s Isonzó pokla, ami már vicsorgott.

Ott vannak a képeken régi szüretetek, régi nyarak, balatoni fürdőházak, ismeretlen férfiak s asszonyok, akik boldogan mosolyognak a fényképezőgép lenszéjébe, örökkévalóvá téve a pillanatot, amit aztán mi, ki tudja hányadik következő generáció újra s újra élünk.

Ott tipeg a nagymama, a stelázsin Nyírő József Uz Bencéje, az erdélyi Szépmíves Céh halinakötéses kiadásában, a Jézusfaragó ember még, s a befűttek, a lekvárok kézzelfogható valóságba hozzák azt a faragott Jézust... Örök nagymamák tipegnek át az életünkön, s te tudtad ezt.

S meg is merted énekelni.

Ott tipegnek az örök nagymamák a sítkéi kápolnában is, lecserélik az oltáron a csipketerítőt, visznek friss virágot, nyomukban rég elmúltott percek járnak óvatosan, hangtalanul, lábujjhegyen, s valami muzsika szól...

A Neotontól a Tauruson és a Korálon át végső önmagadig, ez a perc is ott jár most a kápolnában, s a muzsika erőtödik.

Most már indulnod kell. Már várnak rád.

*„Nézd a föld forog tovább,
És már nem bánt semmi sem,
Csak egy szó amit Neked,
Soha nem mondhattam el...”*

Indulj! Mi még eltipegünk itt egy darabig, fakó képeink közt, s naponta eltemetünk egy darabkát régi világunkból. Régi bizonyosságainkból, régi hiteinkből, régi perceinkből, és lassan kihordunk titeket is a temetőbe.

Aztán majd megyünk utánatok.

De most felteszünk egy dalt, megbontunk egy palack bort – egy kevés maradt –, és rád gondolunk. És siratjuk magunkat...

*„Húzódj még közelebb,
hajtsd a párnámra fejed,
s az a páncél ami óv,
földre hullik, lehet.
Ne beszélj, dal se kell,
már a zenék sem azok,*

*amik nehéz napokon,
végül is rólunk szóltak.”*

És még köd is van...

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló